

Tre alldeles nya och wackra

W i s o r,

Den Första:

Till himmelen dit längtar jag, &c.

Den Andra:

En wisa will jag sjunga som nyligen
är gjord &c.

Den Tredje:

En lustig Stömans-Wisa.
Swad glada minstra nöjen, &c.

Den Första:

Till himmelen dit längtar jag, Der jag får
leswa med behag; Ty himlens krona för mig
står, Den jag har länge väntat på.

2. Stor sak fast werlden hatar mig, Det
kan ej längre sträcka sig Allt äga werldens gunst
och nåd; I werlden är mång' falska råd.

3. Ty jag som fattig är och arm, Jag
måste ofta lida harm; En trogen vän att wäl-
ja ut, Den finns så sällan på vår ort.

4. Lik som en wattungubbla står, Så är
det med vår lefnad här; Ty den kan hastigt
blåsas ut, Så är det med vår lefnads slut.

5. När som min lefnad slutad är, Wist
Herren Gud han till mig ser De falska tungor
slår han ner, Som alltid åt min osärd ler.

6. Som linden alstras och bär löf, Så
innan kort så är jag död; De vackra liljor falla
af, Så gör och jag uti min graf.

7. Nu slutar jag min korta sång, Jag tror
min lifstid blir ej lång: Min lilla vän och änge-
len Wi träffas wäl i himmelen.

Den Andra:

En wisa will jag slunga som nyligen är gjord,
Om någon lyfter höra deruppå, Huru slockor-

nas falskhet, allt uppå denna jord, Huru under-
lig den mände tillgå.

2. En liten tid i werlden då hade jag en
vän, Den jag tänkte falla för min; Men el-
ka menniskor, har rådt honom till, I det för-
bundet skall du aldrig gå inn.

3. Jag gick till min vän, att så tala med
den, Hon lofwade mig ära och sin tro; men tre
dagar derefter så skrifwer hon ett bref, Allt hon
ensam wille leswa uti ro.

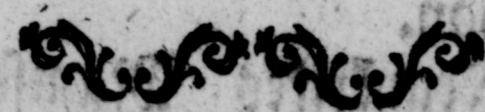
4. Jag läser det breswet så godt som jag
kan, Allt tårarna på kinderna de rann, Allt uti
det breswet stod ordena för sann: Allt hon ute-
slutit mig utur sin samn.

5. Gud löna de menniskor som elaka är
Jag får ej skylla henne för allt, Ty war det så
förordnad att hon skulle bli min, Så hade Her-
ran Gud det sjelfwer befallt.

6. Min fader och min moder äro döda,
De lemnade alls ingenting åt mig; Men på
Guds magt, får jag kläder och söda, Sedan
leswer jag förnöjder min tid.

7. Ingen rikdom hafwer jag ärswoat Inga
rikdomar hafwer jag fått, Fattig är jag till
werlden hit södder; Ejena andra det har blifwit
min lott.

8. Gofarnas kärlek och Lilljan skön, De
pryda hela marken så grön; Men slockornas kär-
lek det säger jag förwist, Den sätter wi i skor-
gen på en qwist.

Den Tredje.

En lustig Sjömans-Wisa.

Swad glada muntra nöjen, De Gofar ha
som plöjen Neptuni åkerfält; När wi vårt
handtwerk drifwa, Kan wi ej huswill blifwa,
Lustkressen är vårt tält.

2. När wi oss rusta klara, Utt ut på
rymden fara, Till saknad för en hwar; Går
flickan med till stranden: Jag då med warma
handen Ett redligt affsed tar.

3. Swart sedan wi oss wänder, Kring alla
werldens länder, Wi träffa flickor skön, Fast
mången glömt att spara den dyrbaraste wara
Som finns bland flickors kön.

4. Bland Engelska fruntimmer, ja tusen-
tals man finner, Som på ett makligt sätt, För-
tjena kan sin föda, Förutan någon möda, blott
de lart konsten rätt.

5. Den som dem will besöka sitt nöje
att föröka, Han snart ersara får: Utt han för
sina pengar Får sura efterslångar Och ofta djus
på får.

6. Den sin utvalda flicka ger god liför
att dricka, Han är deß bästa wän; Men will
han sedan neka, En stund med henne leka, Måst
han på dören håna.

7. Så Frankrikes Mamseller, De är ej

sämre heller Utt taga must och merg: I smint
och i pomada De dagligt måste bada, Om de
skall hålla färg.

8. På danshus och spektakel, Och alla
slags mirakel, Man hoptals af dem ser, Der
Herrar och Sjömänner Då kaffe och liförer åt
sina jungfrur ger.

9. När som de törstig' blifwa, Så plår
gar man dem gifwa ett glas af lemonad; När
som de hunnit dricka, Går hwar en med sin
flicka ut på en promenad.

10. Italiens flickor sköna, Hos eder får
man röna, Utt list och falskhet bor; I edra hö-
ga burar Ni mången Sjöman lurar, ja fler än
mången tror.

11. Jag er så nogsammt känner, Ni är så
goda wänner, Med dem som viastrar ha; Men
när deß pengar wackra Ni hunnit till er schac-
kra Då är er wänskap slut.

12. De Spanska damer nåtta, Swart,
bruna och brunetta, De äro stolt' och fin';
Men så af dem jag funnit, Som har mitt hjer-
ta wunnit Med sin förstådda min.

13. Cathrejer, *) flickor fina, Maria och
Grusina, De konsten wäl förstå: Så genast ut-
ur båten Och breder ut grannlåten, Blott de en
Drittel **) få.

*) Marktenterskor.

**) Tyft mynt, swarade mot en tredjedels Riksdä-
ler, eller en half gyllen.

14. Beslöjade Turkinnor, Egyptiskor, Grekinnor, Jag räknar öfwer ett? Jag får er skönhets lämna, Jag vill blott något nämna, Hwad jag har hört och sett.

15. Jag kan er ej berömma, och er ej heller dömma, det påhär icke mig; Man dömmar öfver gålet, När man blott skådar skalet, Men kärnan icke ser.

16. På marknader de wäljas, som hästar köps och säljas, Allt för ett sköligt pris; Den som vill dem områda, Får ej dess ansigt' skåda, För'n han betalt dess pris.

17. Och om han ångrar köpet, Så står det lika öpet, att sälja dem igen. Som Turkesmannen säger: En rik mång' hustrur äger, En fattig har knappt en.

18. Ja äfwen dess slafwinnor, En mångd af usla qwinnor, Dem man kan skåda så! Sitt ansigt' flitigt höjer, Och all sin swaghet döljer; Det knappast wi törsta.

19. Men ack! till lifligt rike, till Holland — jag sett like, Der Glickor har behag; För andra länders qwinnor, jag kallar dem gudinnor Så wackra som klar dag.

20. Jag gick och speculera En gång med aofar flera, I staden Rotterdam, Musiken ljusligt hördes, Och blodet i mig rördes, Och wi gick sakta fram.

21. Ett danshus wi straxt finna, Der klara sacklor brinna, Och wi steg genast in; Mån' tro om Paradiset Säg ut på detta wiset, Föll mig i tankan in.

22. Här flingar glas och brickor, Här dansa wackra flickor, Så duktigt om hwaran, Som

englar de sig swingar, Fast under spända himlar, Till nöje för en hwar.

23. I sina hwhita kläder, Så lätta som en fjäder, Sig swingar hwar och en; De äldsta, som här dansar, Har nio rader transar Rundt omkring klädningen.

24. Ja deras hufvudbona, Jag liknar wid en krona, Som pryder dem galant: Struts-sjear, stora kammar, Allt med förgyllning flammor, Jag hos dem alla fann.

25. Jag mina ögon täste Uppå den äldra: bästa, Som uti salen war; Hon såg på mig tillbaka, Jag kunde ej försaka, Att bjuda uppå dans.

26. Men jag blef helt förlågen, Ett hinder war i vägen, Jag war ej dertill klädd; Men dock, en wink hon gjorde, Och mig då genast sporde, Om jag nu dansa will.

27. Musiken åter ljuder, Då jag min fläcka bjuder, Till dans på bästa sätt; Jag med min wackra Nora, Och mina stöflar stora, Nu dansa wi som bäst.

28. Ja, Hamburg kan man kalla En lustgård ibland alla, Der blommor går i dans; Mån' förr i forna tiden, Då Adam war i Eden, Så många nöjen fanns.

29. Ja, hwarje wacker Glicka Tycks utaf ofskuld blicka, Som hon war född i går; Allt alla jag har funnit, Tycks ingen häfwa hunnit Fyllt sina nitton år.

30. Uti dess nöjen söta En yngling kan förnöta Det bästa af sitt lit; Här kan man ut, så pengar På dessa blomsterångar Och skörda tidsfördrif.

31. Jag såg i gröna parken En jägare

på marken, Han lade sakta ann; Fast krutet icke
smållde, Han duswan likväl fällde, Så godt som
någon ann.

32. De Tyfka Glickor söta, Så wänligt
de oss möta, När wi will till dem gå; så het af
fårleksyra, Att de sig knappt kan styra, När ans
dan faller på.

33. De är i wackra seder, I snygghet och
i kläder Lik Hollands Glickor fin; Dersöre och
Sjömänner är deras bästa wänner, Och hålsa
på hwar qwäll.

34. Men Glickor uti Norden, De bästa up-
på jorden, Som man kan lita på; Der har jag
endast funnit Den som mitt hjerta wunnit, Om
jag skall säga så.

35. Kalla på ystra hästen, Der borgaren
och presten De rida i galopp; Men hör Neptuni
gastar, Hur skyndsambeten hastar Dem uti mårss-
sen opp.

